

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 8. De Nestorii hæresi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

seque iustas adversus eum habere querelarum causas, quod ab eo in Ephesino Concilio aliqua neque recte dicta, neque recte facta fuissent.

Col. 1153. Cyrillo his litteris non mediocriter offenso, easque nolenti admittente, Paulus suorum Orientalium factum excusans, eoique non novam inferre contumeliam voluisse, sed ex mera animi simplicitate lapsos esse, cum juramento affirmans, libellum obtulit pro se & reliquis Orientalibus, in quo confitebatur se & reliquos Orientales Maximiani ordinationem suscipere; Nestorium pro deposito habere; impia eius dogmata anathematizare; & Cyrilli communionem complecti, juxta brevem de Verbi Dei Incarnatione expositionem, ab ipso jam antea traditam Cyrillo, qui illam comprobat, & perinde ac fidem propriam susceperat. Hæc autem expositio, ut par est credere, ea est, quæ extat in Joannis Antiocheni epistola, de qua infra.

Col. 1096 & seq. Post oblatum libellum Paulus ad Synaxim tandem admissus à Cyrillo, coram eo in magna Alexandria Ecclesia duas habuit homilias, primam die 25. Decembris, & alteram Calendis Januarii anni 432. in quibus catholicum Verbi Dei de Incarnatione dogma luculenter exposuit, applaudente populo Alexandrino. Col. 1116, 1155. Petiit à Cyrillo Paulus, ut præfato, quem ei omnium Orientalium Episcoporum loco obtulerat, libello contentus, nihil ab illis exigeret amplius ad hoc, ut eos in suam communionem reciperet. Petitionem planè rejecit Cyrillus, responditque libellum oblatum, utpote à solo Paulo subscriptum, pro ipso solo sufficere posse, minime verò pro reliquis Orientalibus. Quare cum Antiocho, qui Alexandriam venerat, & moras ægrè admodum ferebat, duos à suis clericis Antiochiam Cyrillus misit cum charta & litteris communionis, quas redderent Joanni Antiocheno, modò prius chartam illam, quam secum deferabant, reciperet & subscriberet, adeoque modò prius scripto darent blasphemias Nestorii, simulque ejus depositioni, & Maximiani ordinationi consentiret.

Col. 1153. Chartam ab Alexandrinis clericis allatam recepit Joannes, eique subscriptæ cum aliis Episcopis inter Orientales præcipuis. De quo etiam Joannes suo & aliorum Orientalium nomine dedit ad Cyrillum litteras, in quibus præmissa illa brevi expositione de incarnatione Verbi Dei, quam jam antea sibi à Paulo Emiseno traditam collaudarat Cyrillus, & ut propriam fidem susceperat, dicit Joannes sibi & suis placuisse, ut omnis tollatur contentio, universalisque sanctis Dei Ecclesiis per orbem sparsis pax reddatur, nec non scandala omnia, quæ exorta sunt, à medio auferantur; Nestorium quondam Constantinopolitanum Episcopum pro deposito habere; tum pravas illius profanasque vocum novitates anathematizare. Tum paucis interjectis, sic prosequitur: *Consentimus autem & in ordinationem Maximiani sanctæ Dei Ecclesiæ Constantinopolitane Episcopi, & communicamus universis orbis terre Episcopis, rectam inculpataque fidem habentibus & predicantibus.* Hæc porro eadem, omissa tamen fidei expositione, ad Sixtum Pontificem & Maximianum perscribere Orientales.

Col. 1105, & seq. Pace tandem composita, Paulus Emisenus Alexandria Antiochiam reversus, gratulatorias à Cyrillo Joanni Antiocheno reddidit litteras, in quibus Cyrillus ait expositionem ab Orientalibus communiter editam, irreprehensibilem continere fidei confessionem, & breviter refellit aliquos, qui calumniabantur eum, quasi diceret: *Sanctum Christi Corpus non ex sancta Virgine sumptum, sed à cælo allatum esse, item alios qui in vulgus spargebant, eum dicere, concretionem, vel confusionem, vel commixtionem Verbi Dei cum carne factam esse.*

Col. 1092. Factam Ecclesiarum pacem populo Alexandrino annuntiavit Cyrillus, habita ad eum homilia die 23. Aprilis an. 432. in qua sic loquebatur: *Expulsus est ab omni Ecclesia Nestorius impius ... & concordant de cætero per omnem consistentes orbem terrarum Episcopi, rectam & unam consistentes fidei &c.* Quantum autem pax illa orthodoxos & ipsum inprimis

Imperatorem recreavit, tantum afflixit Nestorianæ impietatis sectatores, qui omnibus persuadere conati sunt, Orientales Episcopos non aliud, quam Nestorium, circa Verbi Dei incarnationem sentire; adeoque Cyrillum, cum doctrinam Nestorii ut blasphemam & hæreticam insectaretur, omnino culpandum esse, quod Episcopis illis reconciliatus esset, eisque communionem suam concessisset.

Col. 1148. Calumniam suam probabant Nestoriani ex brevi expositione fidei, quam Orientales ad Cyrillum miserant, & in qua duas in Christo naturas asserbant, & distinguebant, quod ante eos fecerat Nestorius. Hanc autem calumniam refellens Cyrillus in suo ad Eulogium presbyterum commonitorio, sic agebat: *Is qui hoc nomine nos accusant, respondendum est, non omnia quæ hæretici dicunt, statim fugienda ac repudianda esse. Multa enim consentuntur ex iis, quæ nos quoque asserimus: exempli causa, cum Ariani Deum Patrem omnium Conditorem ac Dominum esse dicunt, num ideo consequens est, ut ejusmodi confessiones aversemur? Sic & de Nestorio quoque licet duas naturas esse dicat, carnis & Verbi Dei differentiam significans (quod catholicum est) attamen unionem una nobiscum non confitetur (in quo hæreticus est; nec Orientales sibi consentientes habet) qui enim consentuntur (ut re ipsa in expositione sua consentunt Orientales) illud ex Deo Patre natum unigenitum Verbum, idem etiam secundum carnem ex muliere natum esse; & sanctam Virginem Dei genitricem; & unam esse Christi personam; & non duos filios, nec duos christos, sed unum tantum: quomodo Nestorii opinionibus consentiunt, cum duarum naturarum unionem substantialem manifestè confiteantur.* Col. 1122 & seq. Vide etiam ejusdem Cyrilli ad Acacium Melitensem scriptam epistolam.

Porro Nestorius anno superiore, ut jam dictum est, Ephesi abire permixsus, redierat ad suum monasterium, quod Euprepii nuncupabatur, in suburbanis Antiochiæ situm, & ab urbe duobus circiter stadiis distans. Cum autem in eo quatuor annos mansisset, neque ab impio suo dogmate spargendo destitisset, ea de re admonitus à Joanne Antiocheno Imperator, illum perpetuo exilio damnavit, & in Oasim deportari iussit, ubi variis calamitatibus, Barbarorum incursionibus, captivitate, & frequentibus locorum mutationibus confectus, miserrimè interiit. Narrat Evagrius legisse se auctorem narrantem, eum lingua vermibus erosa ad graviora & sempiterna migrasse supplicia. Denique ab Imperatoris edicto cautum est, 1. Ut Nestoriani in posterum appellarentur Simoniani, & omni conventus habendi facultate priuarentur. 2. Ut libri omnes à Nestorio conscripti, omni studio ac diligentia undecumque conquisiti, comburerentur.

ARTICULUS VIII.

De Nestorii hæresi.

Non aliam Nestorius in Christo naturarum unionem, quam purè moralem agnoscebat: unde naturas illas non solum numericè & specificè differre, sed etiam in se, seu propria subsistentia utramque subsistere asserbat. Observat hoc Cyrillus in sua ad Acacium Melitensem Episcopum epistola, in qua sic ait: *Et si Deum Verbum incarnatum, hominemque factum consiteri simulet; attamen incarnationis virtutem ignorans, duas naturas nominat, easque à se invicem divellit, Deum seorsum ponens, & item seorsum hominem habituine quadam Deo conjunctum, per solam honoris aequalitatem seu auctoritatem.* Quod probat ex his Nestorii verbis: *Inseparabilis est Deus à visibili; unde honorem ejus, qui non separatur, non separo: separo naturas, sed conjungo adorationem.* Hoc fuit caput & fons omnium aliarum blasphemiarum Nestorii. Hinc

1. Duas in Christo sentiebat esse personas, personam

nam scilicet Dei Verbi, & personam hominis. Pater ex ejus anathematismo 7. in quo sic loquitur: *Si quis hominem, qui in virgine creatus est, hunc esse unigenitum dixerit, qui ex utero Patris ante luciferum natus est, & non magis (dixerit) propter unionem eum (lege potius, ejus) qui est naturaliter unigenitus, Patris unigeniti appellatione conficitur participem factum . . . anathema sit.* Certè qui dicit, hominem, qui ex virgine natus est in tempore, non esse unigenitum illum, qui ex Deo Patre natus est ab aeterno, hoc ipso dicit, in Christo esse duo supposita distincta & diversa, humanum scilicet & divinum; hoc ipso enim negat in Christo unum & idem suppositum esse hominem & Deum Verbum. Patet etiam ex symbolo illo, quod à Theodoro Mopsuesteno fabricatum adopravit Nestorius, & in quo Theodorus de Deo Verbo, & homine ab eo assumpto, ut distinctis & diversis suppositis loquitur.

2. Negabat Deum Verbum, ex Deo Patre ab aeterno natum secundum divinitatem, in tempore secundum carnem natum esse ex Virgine matre. Patet ex quaternione 21. in quo sic loquitur: *Deum Verbum ex Christipara Virgine processisse, id per Scripturam divinam edoctus sum: quod autem Deus ex ipsa natus sit, id nusquam scriptum comperi.* Divina Scriptura Deum ex Christipara Virgine genitum esse nusquam affirmat, sed Jesum Christum & Filium & Dominum. Et ex quaternione 24. in quo ait: *Ubi in Verbi mentionem inciderunt (Apostoli aut Evangelistae ibi nullus eorum, quod per humanam naturam natus sit, asserere audeat.*

3. Negabat Virginem Mariam dici posse Deiparam, sed solum Christiparam dicendam esse contendebat. Patet ex ejus secunda ad Cyrillum epistola, in qua haec leguntur: *Quapropter si rem diligentius consideremus, sacra Virgo non Deipara, sed Christipara appellanda erit.* Patet etiam ex ejus epistola ad Celestium, in qua sic in orthodoxos invehitur: *Sed & Virginem christotocon ausi cum modo quodam theotocon dicere, hanc enim theotocon vocantes, non perhorrescunt. Quod (Patres Nicæni) nihil amplius de sancta Virgine dixisse leguntur; nisi quia Dominus noster Jesus Christus Incarnatus est ex Spiritu sancto, & Maria Virgine. Et taceo scripturas, quae ubique Virginem Matrem Christi, non Dei Verbi, & per Angelos, & per Apostolos predicant.*

4. Tenebat hominem ex Virgine Maria natum, purum hominem esse, nec esse Deum nisi improprie & nuncupative, propter moralem sui cum unigenito Dei Filio conjunctionem. Patet ex ejus anathematismo 7. jam allegato. Patet quoque ex quaternione 16. ubi ait: *Non per se & secundum se Deus est, quod in utero formatum est. . . . At vero quia Deus in homine assumpto existit, assumptus, ut assumpti conjunctus, propter assumptum Deus appellatus. Unde cum esset Ephesi, non semel in hanc blasphemiam erupit vocem: Bimestrem aut trimestrem Deum non dico; & ibidem Episcopus quidam, mentis ejus interpres, Judæos non in Deum, sed in hominem impios exstitisse affirmavit.*

5. Abnegabat Verbo ea omnia, quæ Christo secundum carnem conveniunt, & de eo verè dicunt. Patet ex secunda ejus ad Cyrillum epistola, in qua sic loquitur: *Divino Verbo adscribere nativitatem (temporalem) passionem, mortem, ceterasque carnis proprietates . . . mentis est aut ethnicorum more vere errantis, aut certè insani Apollinaris & Arii, aliorumque haeticorum morbo, aut alio etiam graviore laborantis. Necessè est enim istos per appropriationis vocabulum eo trahat, ut Deum Verbum lactationis participem, & succedanei incrementi capacem, & ob formidinem passionis tempore declaratum, angelici præsidi indigum faciant. Missa hic facio circumcisionem, sacrificium, sudorem, famem, sitim, quæ carni acciderunt, nostrique causa eandem affecerunt. Quod si hac eadem divinitati etiam in concreto sumptæ, seu Deo Verbo adscribere liceat, & falsa erunt, & nobis veluti calumniatoribus iuste damnationis causam asserent.*

6. Duos in re Christos, totidemque filios ac dominos, sicut & personas constiterat, ut observat Cyrillus in prima sua ad clerum Constantinopolitanum Epistola in qua de Nestorio & ejus gregalibus sic ait: *Quia scopus illis praefixus est, duos Christos, totidemque filios constituere; alterum quidem per se hominem, alterum vero per se Deum, solamque personarum inter se conjunctionem (moralem scilicet; alia enim inter personas esse non potest) hinc est, quod versutis agant, &c. Attamen, ut lateret & homines ludificaretur, unum Filium (idem intellige de Christo & Domino) non duos, dici oportere agebat, per Filium intelligendo aggregatum ex duabus personis inter se moraliter unitis, quarum una proprie & naturaliter Filius Dei est, altera verò improprie tantum, nuncupative, & per quandam filiationis divinæ participationem, propter specialem & inseparabilem sui cum alia conjunctionem, ut patet ex symbolo illo, quod damnavit Ephesina Synodus in actione sexta, & cujus verba alijs recitavimus, ubi de Theodoro Mopsuesteno.*

Hoc sensu loquebatur, cum dicebat in quaternione 17. *Ceterum cum (Deus Verbum) ante (incarnationem) Filius esset, & Filius appellaretur; post carnem tamen assumptam seorsum per se Filii nomine appellari non debet, nè duos filios videamur inducere. Sed quoniam (homo ex Virgine natus) illi unius est, qui in principio Filius erat, & ipsi conjunctus est, non potest, quod quidem ad filiationis dignitatem attinet, non quod ad naturas, propterea etiam divisionem recipere; secundum dignitatem dico filiationis, non secundum naturas. Unde & Deus Verbum nominatur Christus, quoniam perpetuam cum Christo unionem habet.*

Hoc eodem sensu in eodem quaternione sic etiam agebat: *Cum Scriptura generationem ex Virgine nobis exponit, non dicit: Misit Deus Verbum Deum; sed ait: Misit Deus Filium suum. Illud enim nomen accipit, quod utriusque naturæ (seu utriusque personæ) significativum est. Quia enim Filius simul Deus & homo est (quia vox Filii communis est Deo & homini, seu personæ divinæ & humanæ) ideo dicit: Misit Filium suum factum ex muliere, ut cum audieris illud, factum ex muliere; deinde videris nomen, quod utramque naturam denotat, & praemittitur, nativitatem, quæ ex sancta Virgine est, Filii quidem voces; siquidem & Christipara Virgo Filium Dei genuit; attamen quia Filius Dei duplicis naturæ existit (post incarnationem, hoc est, quia post incarnationem Filius Dei aggregatus est ex duabus naturis per se subsistentibus, seu ex duabus personis, divina & humana) non Dei Filium (seu Deum Verbum) sed humanitatem (per se subsistentem) genuit, quæ propter Filium (per moralem unionem) adjunctum Filius est, quamvis improprie tantum nuncupative, & per quandam communionem filiationis divinæ, quæ naturaliter & proprie soli Deo Verbo competit. Ex his*

Intelligitur illud ejusdem ex quaternione 27. *Ipsæ & infans erat, & infans Dominus . . . idem & infans erat, & infans inhabitator.* Nam manifestè per has voces, ipse, idem, significat complexum ex duabus personis, Deo scilicet & homine, quarum unam, nempe hominem, ait infantem fuisse, alteram verò, Deum Verbum, infantem illum inhabitasse, & ejus Dominum fuisse ait. Quod autem Deum Verbum in illo sensu infantem dixerit, patet ex quaternione 21. ubi sic loquitur: *Atqui certum est, Archangelos nativitatis mysterium te longè exaltius cognovisse, neque tamen dicunt: Surge & accipe Deum, & Matrem ejus; sed surge, & accipe puerum & matrem ejus. Voce igitur pueri seu infantis, solum hominem intelligendum esse volebat.*

Porrò quod etiam per has voces, *Christus, Dominus*, complexum ex duabus personis significari vellet, habetur ex quaternione 15. ubi in hæc Apostoli verba, *Hoc sapite in vobis, quod & in Christo Jesu, qui cum in forma Dei esset, &c. ita differit: Non dixit, Hoc sapite in vobis, quod & in Deo Verbo, quod cum in forma*

ARTICULUS IX.

De Pelagianis, & ejusdem sectæ Leporio monacho.

forma Dei esset, servilem formam accepit: sed voce Christi tanquam utriusque nature (per se subsistentis) notionem complectente, accepta; sine periculo illum & servi formam sumpsisse asseverat, & Deum nominat, dictorum vim in naturarum (per se subsistentium) dualitatem inoffensè partiens. Et ex quaternione 16. ubi dicit: *He autem voces, Christus & Filius, & Dominus, cum unigenito in Scripturis tribuantur, naturarum duarum (per se subsistentium) indices existunt: & aliquando quidem divinitatem (personam Dei Verbi) nonnumquam verò humanitatem (personam hominis à Deo Verbo assumpti) interdum autem utramque (divinitatem scilicet & humanitatem, seorsim per se existentes, hoc est, utram personam, divinam & humanam) simul exprimunt.*

7. Asserebat Christum ad pontificiam dignitatem paulatim evectum fuisse; nam sic de Christo loquebatur in quaternione 6. *Hic ille ipse est, qui ad pontificiam dignitatem paulatim evectus est.* Item Christum, non Deum Verbum, fuisse Pontificem nostrum: nam in eod. quatern. sic ait: *Quid igitur contramentem Pauli impassibile Deum Verbum interpretaris, terrenæ similitudini ipsum commiscens, & passibilem Pontificem faciens?* Item Christum non solum pro aliis hominibus, sed etiam pro se ipso mortuum esse, & sacrificium obtulisse. Patet ex quatern. 17. ubi loquens de Christo dicit: *Hic tamen tam pro se, quam pro cognato sibi genere sacrificium obtulisse affirmat.* Item ad cultum latræ exhibendum Christo sufficere, quod esset improprie & nuncupative tantum Deus, quantumvis per se & secundum se esset purus homo. Patet ex quaternione 15. in quo aiebat: *Deum in homine (habitantem) consitemur; hominem colamus, ob conjunctionem cum omnipotenti Deo simul adorandum.* Et rursus; *Primo (Christum) hominem esse fateatur (Apostolus); mox ob eam quam cum Deo sortitus est societatem, hominem illum Deum nominat; ne quis videlicet Christianus hominem (qui nequidem nuncupative sit Deus) colere suspicetur.*

8. Communionem idiomatum fundabat in morali personarum conjunctione, & in eo definiebat, quod Christus rectè appellaretur Deus, Filius, & Dominus, propter Verbum speciali quodam modo ipsum inhabitans; & vicissim Deus Verbum rectè appellaretur Christus, propter Christum, quem speciali illo modo inhabitat. Nam sic loquitur in quaternione 15. *Sic & illum qui secundum carnem est Christus, quod Dei Verbo (ipsum inhabitanti) conjunctus sit, Deum nominamus, hominem (purum) fuisse qui apparebat, non ignari.* Et in quaternione 17. *Unde & Deus Verbum nominatur Christus, quoniam perpetuam cum Christo (quem specialissimo modo inhabitat) unionem habet.*

9. Denique, incarnationem Dei Verbi, quam nomine tenus confitebatur, funditus tollebat, per incarnationem intelligendo meram Dei Verbi cum carne per se seorsim subsistente societatem, indissolubili-
Col. 521. *tem ininitam; meram Dei Verbi habitationem in carne velut in templo per se seorsim existente. Unde dicebat Christum esse Dei Verbi templum, tam per se subsistens seorsim à Deo Verbo, quam templa nostra lapidea per se subsistunt seorsim à Deo, qui in illis colitur, illaque specialiter inhabitat.* Patet ex quaternione 6. in quo, ut probet Christum, non Deum Verbum, esse Pontificem, ita discurrit: *Pontifex igitur qui passus est, misericors est: passibile autem ex-
Col. 524. *vit templum (qui Christus est) non Deus, qui vivificat illum, qui passus est.* Et ex ejus secunda ad Ceryllum epistola, in qua sic ait: *Quasi verò que in Dei Verbum naturaliter conveniunt, ea templi conjunctione abolita sint: aut parvi apud homines fieri debeat templum illud nullo unquam peccato contaminatum, & à divina natura inseparabile, peccatorum nostrorum causa & natum, & mortuum esse.**

Paulo ante Nestorianam hæresim, similem aliam in Galliis ex hæresi Pelagiana prognatam esse scribit Cassianus, lib. 1. de incarnatione Domini contra Nestorium; ubi sic ait, cap. 2. *Nuper quoque, id est, in diebus nostris, emerisse hæresim venenosam ex maxima Belgarum urbe conspeximus, certi erroris, incerti nominis ... Solitarium quippe hominem Dominum nostrum Jesum Christum natum esse blasphemans, hoc quod ad Dei postea honorem, potestatemque pervenit, humani meriti, non divina asseruit fuisse nature: ac per hoc eum divinitatem ipsam non ex proprietate unitæ sibi divinitatis semper habuisse, sed postea pro premio laboris passionisque, meruisse, &c.* Tum cap. 3. sic prosequitur: *Illud sane unum prætereundum non arbitramur, quod peculiare ac proprium supra dictæ illius hæreseos, quæ ex Pelagiano errore descenderat, fuit; quod dicentes quidam solitarium hominem Jesum Christum sine ulla peccati contagione vixisse, eo progressi sunt, ut assererent homines, si velint, sine peccato esse posse. Consequens enim existimabant, ut si homo solitarius Jesus Christus sine peccato fuisset, omnes quoque homines sine Dei adjutorio esse possent, quidquid ille homo solitarius sine consortio Dei esse posuisset, &c.*

Pelagianum hæresim Nestorianæ affinem, & quasi geimnam ac consanguineam fuisse, ut Cassianus loquitur, lib. 1. de incarnatione, probat factum Leporii professione monachi, & secta Pelagiani, de quo ita scribit Cassianus, lib. 1. de incarnatione, cap. 4. *Leporius tunc monachus, modo presbyter, qui ex Pelagii, ut supra diximus, institutione, vel potius pravitate descendens, apud Galliis assertor prædictæ hæreseos (asserentis, solitarium hominem Dominum nostrum Jesum Christum natum esse, &c.) aut inter primos aut inter maximos, fuit à nobis admonitus, à Deo emendatus, ita male conceptam persuasionem magnifice condempnavit, ut non minus bene admiranda sit correctio illius, quam illaesa multorum fides.*

Hic autem Leporius ad rectam fidem à Præsulibus Africanis conversus, in libello emendationis, quem Carthagine in Galliis misit, errores suos retractans, sic loquitur: *Dicere verebamur de Maria Deum natum: nunc constatissime confitemur ... non ipsum (Christum) Deum hominem natum, sed perfectum cum Deo natum hominem dicebamus, pertimescentes scilicet ne divinitati conditionem assignaremus humanam. O stulta sapientia, &c.*

Et inferius: *De eo autem quod stultissime in epistola illa proposuimus, sed ignoranter, quodque nunc execrabile confitemur, id est, aptantes ad Christum laborem, devotionem, meritum, fidem, in tantum inconvenientia Dei Filio iudicamus, ut reminiscetes, &c. In ead. epist. Simili devians errore subjunxi Christum Dominum nostrum, sic omnia, quæ erant passionum, implese, ut in nullo quasi perfectus homo à divinitatis auxilio juvaretur. Et inferius: Dixi, imò ad objecta respondi, Dominum nostrum Jesum Christum secundum hominem ignorare. Sed nunc non solum dicere non præsumo, verum etiam priorem anathematizo prolatam in hac parte sententiam, &c.*

Mirum igitur videri non debet, quod Nestorium Pelagianos Episcopos, Julianum scilicet, Florum, Orontium & Fabium, ob contumaciam sedibus pulso, & in Orientem profugos, benignè exceperit, & in eorum gratiam ad Celestinum Pontificem semel atque iterum scripserit, scire volens quam ob causam damnati essent; quod tamen ignorare minimè poterat. Cui in hunc modum rescripsit Celestinus: *Hos quoque hereticos, de quibus nos, velut eorum quæ gesta sunt nescius, consulere voluisti, sedibus suis, injusta dicentes expulsi justæ damnatio. Quos illic invenisse requiem, non petamus esse mirandum: invenerunt enim impiam prædicationem, cujus compara-*